

V

Emanuel var gaaet langsomt mod Hjemmet. Skyerne over hans Hoved havde trukket sig sammen. Uden at han mærkede det, begyndte der at falde en fin Regn.

Da han ude fra Forstuen hørte Hansines og Børnenes Stemmer inde i Sovekammeret, blev han et Øjeblik staaende tvivl-raadig foran Døren. Saa vendte han sig bort og gik ind i sit halvtomme Kammer paa den anden Side af Gangen.

Her stod han længe henne ved Vinduet og stirrede ud i den allerede skumringsfyldte Have.

Han kunde ikke længer skjule for sig selv, hvordan det stod til med ham. Den Tomhedsfølelse, som Meddelelsen om Frøken Ragnhilds Bortrejse havde efterladt hos ham, beviste tydeligt nok, hvor opfyldt han havde været af Tanken paa hendes Nærhed. At hun personligt skulde eje nogensomhelst Magt over ham, vilde han dog ikke erkende; i den Henseende nærede han ingen Bekymringer. Det var den Luft, hun havde ført med sig; det var den forkoglende Dunstkres, hvori hun havde draget ham ind, der havde gjort ham ør. Du gode Gud, hvorledes var han dog bleven saa svag?

Han vidste ikke selv, hvor længe han havde staaet og stirret ud i Havens voksende Mørke, da Døren ude fra Gangen blev aabnet af Hansine.

„Staar du der,“ sagde hun efter et Øjeblik at have betragtet ham i Tavshed.

Han foer nervøst sammen. Han havde ikke hørt hende komme.

„Hvem . . . hvad . . . er det dig?“ sagde han forvirret.

Hun stod lidt uden at svare.

„Søren fortalte, at du var kommen hjem. Vi har søgt efter dig allevegne . . . Hvorfor kommer du ikke ind til Nadvergrøden?“

Emanuel søgte at gennemtrænge Stuens Halvmørke med sit Blik. Han havde hørt hendes ellers saa faste Stemme svigte hende et Øjeblik.